

Publicerad 2009-12-01 14:40 av Mathilde

Skriva

jag vrider ur
vrider ur
vrider
det kommer inget

jag stryper hårt
stryper hårt
stryper
han andas fortfarande

det stummaste mörkaste rummet
kan inte hjälpa att le när min blekhet träder in

jag går och sölar bokstäver på en stig
den leder åter in bakom hörnet
där vi var förut

så innerliga är mina uppsåt alltid
men ensam går han där bakom

får inte mina bokstäver till ord

jag undrar ofta, vem är skuggan av den andre

det krävs en ömhet att förstå hennes styrka
hur hon öppnar vrålmunnen när det gör ont
hur hon lyfter svaga nävar mot majestätisk betong

betong, är stadspoetens lera
men bara frysen jord, tundran har något verkligt att erbjuda

de står varandra nära, luften mellan de gäspar nervöst
de båda vet att det finns regler

vilken kroppsdel imponerar mest på dig

fötter, fingrar eller fitta

vart tar värmen vägen när döda kroppar slocknar

varför ställer jag en fråga när du inte har lust att genmäla

en ensam människa svamlar sina tunna rader,

ingen ordnig där

hon dukar inte fram sammanhang

ingen vet riktigt vem hon eller han är

inte ens pennan

men du känner något, som när en sår läker och dras ihop

och kanske så räcker det för mig, och jag vågar nu att

skriva

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mathilde med Poeter.se id #31384 innehar upphovsrätten